

Tanúság

A NAGYMAROSI EGYHÁZKÖZSÉG HÍRLEVELE

XIX. évf. 2014. ŐSZ

Az új falvak olyanok, mintha ikreink születtek volna!

A családban, ahol több gyermek született, egész biztos átéltük szülőként, hogy az idősebb gyermekünk nehezen viselte az újabb kis jövevény érkezését. Talán ilyet is mondott, hogy: „na most már vigyük vissza a kórházba, vagy jó lenne, ha nem lenne, minék jött ez ide, nélküle is egész jól megvoltunk stb.”

Talán hasonló a helyzet, amikor az eddig immár jól bejáratott nagymarosi plébánia közössége mellé újabb két falu ellátását bízta rám a megyéspüspök úr. Az idősebb testvérnek a panaszkodása hozzám is eljutott: „Miért mindig ott van, miért nem látjuk itt? Hisz itt lakik, miért azoknál kell mindig lennie?” és hasonlók. Nagyon jól tudom, hogy ez a féltő és hiányoló szeretetnek a hangja, ami azt jelenti, hogy hiányzom az ittenieknek, és hiányolják az eddig megszokott jelenlétet és törődést.

Ugyanakkor valóban látni kell, hogy amint egy új kis tesó születésénél a szülőknek, főleg a kezdetben, az új kis tesó

minden idejüket és energiájukat leköti. Ez nem jelenti azt, hogy az idősebb tesókat ne szeretnék úgy, mint rég, de idejük, energiájuk nagy részét mégis csak a kicsi igényli. Így van ez az új falvakkal is, melyeket rám bízta. Ők ugyanúgy igénylik a figyelmet, a törődést, mint az itteniek. Sőt még jobban, hisz nem ott, az ő falujukban lakunk, úgymond csak átjárunk. Egészen természetes az igény a részükről, hogy azt érezzék: ezek a mi papjaink, nem csak egyszerűen ellátnak minket Nagymarosról.

Hogy érthető legyek, tehát, mindezzel azt szeretném kérni a kedves nagymarosi testvéreimtől, legyenek megértéssel a kismarosi és verőcei plébániák felé és felém is. Szeretnék feléjük is teljesen megfelelni és Isten szeretetét sugározni. Ez csak úgy lehetséges, ha köztük vagyok. Ha azt érzik, hogy örömben, bánatban, nehézségben számíthatnak rám. Mivel egy-

szerre három helyen nem tudok lenni, ezért óhatatlan, hogy a nagymarosiak kevesebbet látnak, de ez nem azt jelenti, hogy szeretetem, törődésem megfogyatkozott volna irántuk. Sőt, ha lehet, még jobban szeretem őket, hisz olyan jó haza jönni az ismerős környezetbe és szeretetbe.

Kérlek ezért bennetek, hogy ne féltékenykedve tekintsetek rájuk, hanem annak örömeiben, hogy az ottani közösségek is növekedésnek indulnak. Norbi atyával, aki augusztus elsejétől káplánként Nagymaroson él és Áron atyával, aki kiegészítő lelkészi státust kapott, 7 misét kell tartanunk vasárnap. De ez csak a misék száma. Ehhez jön, hogy mindenből három van. Három ministráns gyűlés, három egyháztanács, három helyen ifihittan, három pásztorjáték, esküvő, keresztelő, temetés stb. Mindezt nem panaszként írom, hanem hogy lássuk, az eddigi munka a háromszorosára nőtt. Ami nem baj, sőt lehetőség, hogy tanulhatunk egymástól és segíthetjük egymást.

Szeretettel kérlek ezért bennetek, hogy imádságban hordozzatok minket, hogy Isten Országának az öröme és növekedése töltsen el a reánk bízott három település hívő népének szívét-lelkét.

Türelmeteket és irgalmatokat köszönve:

ISTVÁN ATYA

1. *Augusztus 1-jétől Gáspár István a ti plébános atyátok is. Miben érezhető a változás nálatok? Kismaros:* - Ismerkedünk egymással, imádkozunk, és gondolkodunk, mit tudunk majd tenni, /mert Kismaroson ez idáig még nemigen voltak közösségek/. Pozitívan állunk hozzá, a Jóisten szolgálatára, reméljük fogunk tudni együtt dolgozni! *Valika*

3 kérdés, 1-1 válasz, 3 helyről

2. *Káplán is érkezett, Kantár Norbert személyében. Így, a már jól ismert Fejérdy Áronnal együtt hárman váltják egymást az atyák. Megkönnyíti ez a közösség életét? Nagymaros:* - Igen: mosolygósak, nyitottak, szerethetőek, elérhetőek, tette-készek, vállalnak is szépen. *Edő*

3. *Verőce–Kismaros–Nagymaros: mivel segíthetjük mi hívek a 3 plébánia összetartozását? Verőce:* - Abszolút jó, irtó érdekes új helyzet! Az is, hogy majd miben lehet jobban részt venni! *Pistu*

EZ A SÍRÁS ÓRÁJA

Ferenc pápa homíliája az első világháborús emlékhelyen

Szeptember 13-án, szombaton délelőtt tíz órakor Ferenc pápa a goriciai Redipuglia katonai emlékhelyen szentmisét mutatott be valamennyi háború áldozatáért. Homíliáját teljes terjedelmében közöljük a Vatikáni Rádió nyomán.

Miután megszemléltem e térség szép vidékét, ahol férfiak és nők dolgoznak, hogy eltartsák családjukat, ahol gyermekek játszanak és idősek álmodoznak – itt, ezen a helyen, közel a temetőhöz, csak azt mondhatom: a háború örökség.

Mialatt Isten folytatja teremtését, és nekünk, embereknek az a hivatásunk, hogy együttműködjünk művével, a háború pusztít. Lerombolja Isten legszebb teremtményét is: az emberi lényt. A háború mindent felborít, a testvérek közötti köteléket is. A háború örökség, fejlődési terve a pusztítás: a pusztításon keresztül akarja kifejleszteni önmagát!

A kapzsiság, az intolerancia, a hatalomvágy olyan mozgatórugók, amelyek háborús döntésre sarkallnak, és ezeket az indokokat gyakran egy ideológiával igazolják; de előbb ott van a szenvedély, ott van az eltorzult indíttatás. Az ideológia egy igazolás, de amikor nincs ideológia, akkor ott van Káin válasza: „Mit érdekel engem a testvérem?”, „Talán őrzője vagyok testvéremnek?” (Ter 4,9). A háború nem tesz különbséget senki között: se idősek, se gyermekek, se anyukák, se apukák között... „Mit érdekel engem?”

Ennek a temetőnek a bejárata fölött lebeg a háború csúfondáros mottója: „Mit érdekel engem?” Ezeknek az embereknek, akiknek a maradványai itt nyugszanak, mind megvoltak a maguk tervei, álmai... De életüket szétzúzták. Mert az emberiség azt mondta: „Mit érdekel engem?”

IMAKÉRÉS

Kedves Testvérek!

Nagyon fontos az alábbi, Poór Tünde, a Magyar Katolikus Rádió szerkesztőjének felhívása! Kezdjünk ima és böjt-kilencedet a III. világháború elkerüléséért, az ukrajnai válság rendeződéséért, a gázai övezet, a Közel-Kelet és Szíria békéjéért, valamint a keresztényüldözések megszűnéséért az egész világon!

Imádkozzunk és böjtöljünk tehát a békéért, a családok egységéért, és azokért, akik mindezzel nem értenek egyet. Kérünk, kapcsolódjatok be valamennyien, akik még tehetitek, mert vészhelyzet van! Minél több keresztényt kérjetek fel ezen engesztelésre és terjesztésére, mert bölcsesség kell az országok vezetőinek, és reménység kell a népeknek!

Kérjük közösen minden pillanatban szüntelen Menyeyi Atyánk irgalmát és Szeretetlángjának mihamarabbi kiáradását!!! Áraszd szeretetlángod kegyelmi hatását az egész emberiségre most és halálunk óráján! Ámen.
(Forrás - FB Szeretetláng)

Ma is, egy újabb világháború másodszori kudarca után talán egy harmadik háborúról beszélhetünk, amelyet „részletekben” vívunk, büntettekkel, öldökléssel, pusztítással... Ha őszinték akarunk lenni, az újságok címlapján ennek kellene állnia: „Mit érdekel engem?” Káin azt mondaná: „Talán őrzője vagyok testvéremnek?”

Ez a magatartás éppen az ellenkezője annak, amit Jézus az evangéliumban kér tőlünk. Hallottuk: Ő a legkisebb testvérünkben van jelen: Ő, a Király, a világ Ítéltőbírája, az éhező, a szomjazó, az idegen, a beteg, a bebörtönzött... Aki gondját viseli testvérenek, belép az Úr örömébe; aki azonban nem teszi ezt, aki mulasztásaival azt mondja: „Mit érdekel engem?”, az kívül marad.

Itt, és a másik temetőben sok áldozat nyugszik. Ma rájuk emlékezünk. Sírás van, gyász, fájdalom. És innen emlékezünk valamennyi háború összes áldozatára.

Ma is sok az áldozat... Hogyan lehetséges ez? Azért lehetséges, mert a színpalak mögött ma is érdekek húzódnak, geopolitikai tervek, pénz- és hataloméhség, ott van a fegyvergyártás, amely oly fontosnak látszik! És a terrornak ezek a tervezői, az összecsapások szervezői, mint ahogy a fegyverkereskedők is, azt írták a szívükbe: „Mit érdekel engem?”

Bölcs emberre vall, ha beismerjük hibáinkat, fájdalmat érzünk fölöttük, megbánást érzünk, bocsánatot kérünk és sírunk.

Azzal az „Mit érdekel engem?” felirattal a szívükben a háborús üzerek talán sokat keresnek, de romlott szívük elveszítette a sírás képességét. Káin nem sírt. Káin árnyéka beborít ma minket itt, ebben a temetőben. Itt látszik. Látszik a történelemben, 1914-től napjainkig. És látszik napjainkban is.

Fiúi, testvéri, atyai szívvel kérem nektek, és mindannyiunk számára a szív megtérését: térjen át az „Mit érdekel engem?”-ből a sírásra. A „hiábavaló öldöklés” minden elesettjéért, a háború örületének összes áldozatáért, minden időben. Az emberiségnek sírásra van szüksége, és ez a sírás órája.

MAGYAR KURÍR, FOTÓ: ANSA

ERDŐ

**A lomb között arany kard,
napfény zuhant át,
megsebzett egy fatörzset
s az halkán sírni kezdett
aranylófényű gyantát.**

Radnóti Miklós - 1944.

Hittanosokkal nyáron

(Kérdez a szerkesztő)

- Miért dolgozol évről-évre még a szünetben is a gyerekekkel?

- Azért, mert cserkészként azt tapasztaltam meg, hogy az év legértékesebb része a nyári tábor, ahol intenzíven vagyunk együtt, sok élményt szerzünk, kalandokat élünk át. A hittantáborokra is igaz ez, hiszen itt nagyon hosszan és szorosra vagyunk együtt a gyerekekkel, és egy téma körül forognak a gondolataink, játékaink, imáink. A heti egy-egy találkozás nem tudja azt a kötődésélményt adni, amit egy tábor. Különösen igaz ez a nomád táborokra, ahol a sátrazás, tűzrakás, pataokban fürdés még fokozza a hatást.

- Tudsz újat is felfedeztetni velük a kötetlenebb környezetben?

Mindig igyekszünk új helyekre is elvinni őket, sokat kirándulni, rácsodálkozni Nagymaros környékének szépségeire, illetve olyan feladatokat is kapnak, amelyek az ismerős környezetben is kihívást jelentenek (pl.: akadályverseny a városban, segítség valakinek...)

- Ők hogy fogadják a (komoly) témát?

- Igyekszünk mindent játékosan megmutatni a gyerekeknek, nagyon komoly beszélgetés kevés van a kicsik táborában, de minden nap van egy erre szánt kis idő. A kamasztáborban már sokat beszélgettünk, témáztunk, erre már nagy igény is van.

- Hogyan viszonyulnak egymáshoz?

- Számomra idén az volt a legjobb, hogy a „nagyok” vezetőik a kicsiket, vagyis 14-15 évesek csoportvezetőkké léptek elő, és atyai/anyai gondoskodással foglalkoztak kisebb társaikkal. Egy felvillanó kép, ahogy kis és nagy fiúk egymásra vigyázva labdáznak. Szóval szerintem szeretik egymást!

- Mondanál valamilyen személyes benyomást is?

- A kamasztáborban annyira összehangolt és mindenre nyitott volt a csapat, hogy magam is meglepődtem, tavaly még gyakran elhangzott az „ezt meg minek csináljuk?” sirám, de idén már annyira jól „működtek” a gyerekek, hogy élmény volt velük lenni. Többen megjegyezték, hogy még ne menjünk haza az erdőből!

EDŐCSÉNY ZITA

Baranyi Péter

Nomád tábor hittanosoknak

Augusztusban ismét megrendezésre került a nomád tábor, amelyben 7. osztályosnál nagyobb gyerekek vehettek részt. Nagyon vártuk a, mert tavaly is sok érdekes program volt. Autókkal mentünk fel Márianosztrára, és onnan gyalog folytattuk az utunkat. Az első nap délutánja a tábor felállításával telt. Este Kinga nagyon finom gulyását ettük. Volt egy nyitótábortűz, amin sok vicces játékot játszottunk és éneket énekeltünk. Második nap, amikor a lányok kirándultak, ránk maradt a házimunka, és nekünk fiúknak jó programjaink voltak. Este a lányokat paprikás krumplival vártuk. A tábortűzi programokat mi fiúk szerveztük. Harmadik nap mi mentünk kirándulni, és a lányok maradtak a tábornál. A kirándulás közben beszélünk és játszottunk egy nagyon jó játékkal, amire az Attila tanított meg. Este milánói makarónit ettünk. Ez az este volt utolsó a táborban. És ezen a napon a lányok szervezték a tábortűzet. Másnap összepakoltuk a sátrakat, és játszottunk egy utolsót. Aznap misénk is volt, melyet Péntek Zsolt atya tartott, egy ponyva alatt, mert leszakadt az ég. Ezután elbúcsúztunk egymástól, és visszajöttünk Nagymarosra. Köszönjük a szervezőknek ezt a jó tábort!!!

MAURER MÁTÉ ÉS
DROBILICH DOMONKOS

Baranyi Barbara rajza

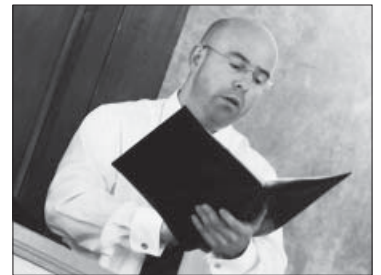
Opera-koncert a templomban

Gáspár István atya invitálására harmadik éve jönnek a Dunakanyar kedves, szép templomába az Állami Operaház művészei, hogy karitatív szolgálatukkal hozzájáruljanak a helyi közösség életéhez. A templomi egyházzenei koncert – ez alkalommal az új közösségi ház bútorainak finanszírozásához tudott sokat hozzátenni, a műértő marosi hallgatóság nagylelkű adományainak köszönhetően!

A művészek: *Háberl Irma* – ének, *Simándy Péter* – ének, *Megyesi Zoltán* – ének, vala-

mint Pfeiffer Gyula – orgona, nagyszerű műsorral ajándékozták meg a város államalapítási ünnepségsorozatába illeszkedő alkalom vendégeit, akik minden esetben kitörő tapsal köszönték meg a szellemi „táplálékot”!

A műsor után a Maros Pincében, *Belányi Béla* vendéglátó borász szép boraival pezsdíthették fel vérüket az előadók. A templom-koncert és a jó hangulatú beszélgetés, a pincebemutató képeivel köszönjük mindenkinek, aki hozzá tett valamit ehhez az estéhez!

SZENTE BALÁZS/HEINCZINGER BALÁZS

Egy rendhagyó nyári este

Már 27 éve víkendesként Nagymaroson vagyunk, egy éve már itt is élünk, de a Vacsora Fehérben estéje hozta el számomra az igazi idetartozás élményét.

PETRO MARI

Családtábor, 2014.

Az idei, immár 3. Egyházközségi Családtábor Alsópáhokon került megrendezésre, augusztus 6. és 10. (szerda és vasárnap) között. Az idei tábor mottója ez volt: „Szeretet a családban”.

Az előzetesen jelentkezett 8 család egy nagyon csinos, tágas, sok-sok zölddel, s ráadásként saját medencével gazdagított faházás kempingben vethette meg a lábát e jó hosszú hétvége idejére.

A családtábor legfontosabb célja, hogy a hitben gazdagodhassunk, a közösen eltöltött idő tartalmas legyen, vagyis nyaraljunk és töltekezzünk. Mindezt szolgálta a napi szentmise (előbb Norbi, majd István atyával), valamint többszöri közös ima, a közösen feldíszített házi oltár, szentségimádás, remek előadások, és természetesen – nyár lévén – közös strandolások, kirándulások. Emellett persze sajátos ízt adott az étkezések napi háromszori közösségi élménye is, amelyen a gyerekszivaj a szülői intelmek, regulák hangjával alkotott utánozhatatlan háttérzajt...

A mottónak választott fogalom áttekintésére, körbejárására, feldolgozására két előadás szerepelt a programban.

Az első címe: „Rabok legyünk vagy szabadok?” – a házasság fejlődésének gátjai.

A Drobilich házaspár tapasztalatokból merített, őszinte, jól átgondolt-felépített előadása és a hozzá kapcsolódó kérdőív kitöltése nagyon tartalmas és gondolatébresztő programnak bizonyult, ami a többi házaspárt is őszinte beszélgetésre, házasságuk boncolgatására indította.

Egy-két gondolat az előadásból: Milyen pórások tartanak bennünket kötve, sokszor tudat alatt, közös életünk különböző területein? Hogyan működnek családunkban a hozott hagyományok, eltérő viselkedési minták, tapasztalatok, korábbi döntéseink a gyermeknevelésben, hivatásunkban, a közösségben vállalt feladatainkban? Ha ezeket felismerni tudjuk, már közelebb kerülünk ahhoz, hogy a felmerülő problémákra jobb és új válaszokat adhassunk.

A második előadás címe: Krisztusi szeretet a családban.

A Fogarasi házaspár által hozott téma természetesen szerteágazó, ám épp emiatt szintén izgalmas felvetésnek bizonyult, sok példával, ötlettel a házasságon belüli kommunikáció javítására.

Milyen fajtái vannak a krisztusi szeretetnek (szolgáló, elfogadó, meghalni képes...)? Mikor és hogyan tudjuk megélni ezt az igazi mély szeretetkapcsolatot?

A téma számos gondolatot ébresztett már az előadás közben, amely így lassacskán kötetlen beszélgetéssé alakult át. Az előadás után ismét volt idejük a házaspároknak egy-egy fa árnyéka alá elvonulni, és a hallottakat, az előadás kapcsán meg-

indult gondolatokat egymással megosztani, megbeszélni. S tettekké mindezt ebben az esetben is úgy, hogy a gyerekek nem zavartak bennünket.

E közös lelki élmények – amiket természetesen szervesen egészített ki, alapozott meg, foglalt keretbe a minden napi szentmise és közös ima – mindez együtt adta a tábori program szellemi vezérfonalát, amelyet egy nagyon mély, bensőséges szentsegimádás tett igazán teljessé.

Emellett azonban a tábor mégiscsak nyári tábor is volt egyben, így a klasszikus nyári szabadidős programokat kihagyni igazán kár lett volna! Volt közös kirándulás a kápolnapusztai bivalyrezervátumba; Keszthelyre a Festetics-kastély kiállításainak (így a vadászati és vasútmodell-kiállítások) megtekintésével; strandolás a gyenesdiási Balaton-parton. A családok öszesen vagy 40, ilyen-olyan korú porontya szabadon mozoghatott, állatot simogathatott, játszótérre lehetett, amit természetesen a csemeték jókedvű lármával, és viszonylag gyors esti elalvással háláltak meg.

És ez az a pont, ahol külön és hálával kell szólnunk az ifi gyerekvigyázók egészen önzetlen és túlórárt nem ismerő munkájáról! Ha ők nincsenek ott, akkor a fenti programok csak részben vagy egyáltalán nem valósulhattak volna meg! Hatalmas köszönet nekik érte! Ehhez képest már „csak hab volt a tortán”, hogy a tábor végén még az ifi csapat lepte meg a szülőket egy lendületes gyerekműsorral! Az utolsó esti vígság, a rá következő felhőszakadás és faház-beázások ellenére is, szép emlék mindenkinek.

De a legnagyobb vívát persze a tábor megszervező kis csapatnak jár, akik nem csupán a szállást, étkezést, és programokat szervezték meg, hanem azt a kellő rugalmassággal tették! Így a menetközben jelentkező, egyéb, nem tervezett igények – amelyek (kis)gyerekes családok életében mindennaposak – kezelhetőkké, mi több, önálló élményekké váltak. Így az együtt töltött idő alatt nemcsak a gondosan megálmodott programokra volt idő, hanem a családok egymás közötti, spontán kapcsolat-ápolására is, ami egy-egy, bevált családi praktika továbbadására is kiváló lehetőséget biztosított.

Azok, akik ott voltak, máris jelezték, hogy jövőre is szeretnének jönni. Persze, mindenkinek megvan a maga élménye, története, hogy miért is véli így – de a végeredmény mégiscsak hasonló: legyen jövőre is Egyházközségi Családtábor!

Nos, a jelek szerint 2015-ben is együtt tölthetünk mindazokkal egy hosszú, tartalmas hétvégét, akik a fentiekben leírt jellegű, hangulatú, lelkületű együttléthez kedvet éreznek! Mi pedig, mint a jövő évi tábor szervezői, csak bátorítani tudunk nagy szeretettel minden egyházközségi gyerekes családot, szülőt, hogy csatlakozzon hozzánk!

DEME KATI – HALUPKA GÁBOR

Új kapcsolatok

Július legmelegebb napjaira esett a gyerektáboroztatás idén Nagymaroson. Évek óta toboroz a Szent Rókus Karitás cigány gyerekeket, akikkel kirándulunk 4-5 napot az ország egyik-másik szép környékén. Most mi fogadtunk egy 14 fős csapatot Arlóról, egy igen szegény faluból az Északi-középhegység lábánál. Hozzáadódtak a mieink: 12 kisiskolás a 8-12 évesekből. Páran gyerekkísérők vagyunk a programok folytán, és van táplálócsoport is, főznievalóval, zsömléhalmokkal elborítva. A nyaraltatás célja mindig ez: vidámsággal, szép látványokkal, izgalmas feladatokkal közelítsünk a ránk bizottakhoz. Ebbe tartozik, hogy imádkozni, énekelni tanítjuk őket, kis jelenetekkel készülünk – végső soron a kapcsolattal szeretnénk hatni rájuk. Az arló gyerekeknek ferences nővérek viselik gondját, családi napközijükből egy önkéntes tanár is részt vesz. Volt ebben

a pár napon Budapest repülőtér, állatkert, kirándulás Márianosztrára és vissza a hegyeken át, lubickolás a Dunában, Visegrád, strand Vácott, esti tűzrakás. A helyi cigány fiatalok, 4 lány és 3 fiú, most segítségnek jöttek. Ők ugyanilyen nyarakban részesültek ko-

rábban. Egy veszélyes, de szerencsésen végződő pillanat fürdéskor, rosszul lett a budai várban, izgalmas pillanatok a közösségi közlekedés járművein, ez is beleszövődött az eseményekbe. Hálát adtunk, hogy a gyerekek baj nélkül, sőt vidám kedvvel búcsúzhattak végül, és folytatjuk a most cseperedőkkel itthon.

Dejtárra is készültünk, ami végül az eseményekkel zsúfolt napokban nem fért el. A munkanélküliség, a szegénység, a szűkös lehetőségek ugyanúgy jellemzik ezt a zömében cigánylakta falut is a szlovák határ mentén. Suhaj Gizike táncsoportját már ismertük páran az országos Roma-napról, ami tavaly is Nagymaroson zajlott. Húszegynéhányan indultunk hozzájuk augusztus végén egy napra busszal, (sajnos foghíjasan, az esős, borongós idő miatt). Több felnőtt barátunk is vállalkozott erre az útra. Egyik társunk, betegségből épp felépülőben, képes volt órákat gyalogni a tájvédelmi parkban, míg a családi napköziben nagymarosiak és dejtáriak serénykedtek. Szép volt látnunk, ahogy Gizike összetelerte az udvaron a sok különféle embert, amire mindenki elcsöndesedett és imádkozott összedetten, ahogy azt már az arló gyerekeknél megcsodálhattuk. Igen példás, hogyan lett a semmiből családi napközijük, és ez hogy tartja össze a kisebbeket, mellettük a nagyobbakkal. Ezek a gyerekek arra büszkéek, hogy szinte mindent együtt csinálnak, hogy együtt versenyeket nyernek, és elkezdtek már augusztusban az iskolára készülni.

A nap fénypontja a tánc és a jelenet volt természetesen. A szenvedés és az elfogadás témája mozgással, zenével, látványban fejeződött ki. Krisztus elhagyott, egyedül marad, nem tudja átadni neki a fájdalmat, hát kitárt karral odaáll a keresztséghez, és ezzel vonzza oda a magukba zárt, görcsösen kuporgó embereket. Akik piros lepleiket végül maguk akasztják a karjára, az oldalára, a keresztségére. Vagy a másik jelenetben a feketék és fehérek külön vonala, míg át nem megy közöttük a Mester. Ettől jönnek rá, hogy cserélhetnek pólót, és így feketén-fehéren már képesek meg is ölelni egymást. Mégis megmarad az alapöltözetük fehérnek-feketének. A záróéneket a miskolci Teatro Romano számának – „mondd, hogy nem” refrénjével – igen erős az ihletése. Most, a közel-keleti keresztények meghurcolása idején, a zsidó-palesztin háború ellen, az ukrán-orosz vérontás napjai miatt is!

Aztán a feloldás, ami Dejtáron se maradhat el: cigánytánc, meztláb, nagyon tarkán, igen élénken. Két nagyobb fiú szóló-

zott: a lábuk úgy járt, patogott, olyan tüzes, sodró, férfias volt, amihez cigánynak kell születni. Meg ahhoz, hogy 2-3 évesen beálljon az összes kisgyerek a kör közepére a nagyokkal ropni. Közös focijáték és beszélgetések után igen jó hangulatban váltunk el egymástól. Nagymaroson folytatjuk!

HORTOVÁNYI EMÓKE

Minden találkozásban... Beszélgetés Áron atyával

Fejérdy Áron 1979-ben született Budapesten, teológiát Svájcban tanult, ott szerzett teológiai doktorátust. Gyakorlati év: Monori Plébánia. Pappá szentelik 2005. 01. 22-n. Káplán a Vác-Deákvári Plébánián. Kisegítő lelkész Pencen és 2014-től Verőcén, Kismaroson – és Nagymaroson szolgál.

- Örülünk, hogy itt van közöttünk. Mit jelent az, hogy három helyre kapott megbízatást?

- Komoly időbeosztást jelent... egyelőre mégsem érzem óriási változásnak. Mert szolgálatok voltak eddig is sokféle. A nagyobb változás igazából tavaly szeptemberben ért, de az sem óriási: a Ciszterci Nővérek apátságában, Kismaroson a nővérek vendégházában alakítottunk ki egy előkészítő szemináriumnak helyet. Új szolgálatot kellett itt kezdenem: néhány kispap előjárója lettem. Bővebben olvasható az interneten a váci egyházmegyei előkészítő szeminárium bemutatkozása, Kafarnaum-ház címen. (<http://vaciegyhazmegye.hu/kafarnaumhaz.html>). Jelenleg két növendék van tavalyról és egy új jelentkező, ő most indul az előkészítő szemináriumban. A két tavalyi kispap idén elkezdte a teológiát, be fog járni Budapestre, de még, mint befogadó közösségben, ebben a házban fog lakni.

- Szükséges az atya munkájához bizonyos leválás is?

- Van ebben egy elszakadottság. Leginkább azt kell szem előtt tartanom, hogy mi az, amit püspök atya kért tőlem: elsősorban a kispapok nevelését, másodsorban egész konkrétan az itteni kisegítéseket kérte. Ez áll az időbeosztásom középpontjában. Mellette állandóan alkalmazkodnom is kell, és megérteni, hogy Isten mire hív. Leülünk, megbeszéljük István atyával a szentmiséket, ugyanakkor nyitottnak is kell maradnom mindarra, amire még hívás van. Például arra, ha egészen el kell engednem a korábbi, deákvári közösségeket, és máshol Verőcén vagy Kismaroson kell a közösségek létrejöttében vagy továbblépésében segítenem. Közben azt is mérlegelnem kell, hogy, mi az, amire az erőm futja. Hogy ne menjek bele papi lelkesedésből, olyasmibe, amit szívesen csinálnék, és tán szükség is volna rá, de ütközne azzal a prioritással, hogy elég energiám jusson a kispapokra. Isten akarta keresésének állandó játéka ez.

- Mi a legvonzóbb papi munkájában?

- Sokféle! A legnagyobb lelkipásztori öröm? Nehéz kiemelni egy dolgot. Amikor egy-egy tevékenységünk, szolgálatunk gyümölcsét látjuk. Amikor az emberek, egy lélek, a közösség egy lépést tett Isten felé. És látjuk ennek az örömét. Ilyen szempontból lehet akár a lelki vezetés, akár a gyóntatás, egy-egy szép lépés, akármilyen kicsi lépés, amikor azt mondom, hogy hú, már csak ezért is érdemes volt, hogy pap legyek! Nem olyan régen például egy haldokló, egy 42 éves férfi mellett lehettem ott, aki, mint rákos beteg közel volt már az átlépéshez. Nagyon nehéz is volt, de nagyon szép, annak az öröme, ahogy megnyílt Isten előtt. Ilyenkor egészen közel van a mennyország, ahová néhány napra rá el is költözött. Közösségként eddig gyerekeket és ifjúságot fogtam össze, és ott is az a legszebb tapasztalat, amikor közöttük egyfajta egység van, amikor együtt tesznek egy olyan lépést, amiről látszik, hogy tényleg Jézus van számukra a középpontban. Van, hogy ez a szentségek kiszolgáltatásához kötődik. Papi örömök, ha egy keresztes, esküvő, alkalommal látom, hogy tényleg átment valami az Isten

szeretetéből, öröméből.

- *Atya, mi az, amit nagyon a lelkünkre köt?*

- Így spontán két, egymással összefüggő dolog jut eszembe. Az egyik benne van a levegőben, az idők jeleiben: a miszsiós lelkület. Nem feltétlen az utcára kel ki mennünk, de nyissuk ki a szívünket egymásra, hogy ne legyünk semmi-nyen se közömbösek, legyen bennünk az a vágy, hogy Jézus-hoz közelebb kerüljünk, és másokat is hozzá vezessük. Kifejezetten nem kell erőltetnünk, de legyünk nyitottak, akár a vonaton ülünk le, akár a kollégákkal, akár az osztálytársakkal, akár családjaink tagjaival, minden találkozásban. Ne legyünk közömbösek, hordozzuk Istennek ezt az örömét, szeretetét. És ezt apró gesztusokban adjuk tovább, hogy megnyerjünk másokat Jézusnak.

A másik dolog éppen ennek az evangelizálásnak az esz-keze: az, ha mi egyek vagyunk a szeretetben. Akkor tudja meg a világ, hogy az Atya küldte Jézust. Minden egyház-községben, minden közösségben hangsúlyt kéne kapnia ennek! Hogy megtanuljunk alázattal, szeretettel együttműködni, meghalni magunknak, hogy semmiben se uralkodjék el az a bennünk lévő kis ego, gőg vagy bármi, ami miatt azt hisszük, hogy mi vagyunk a fontosak, és ami miatt olyan könnyen megbomlanak kötelékek egymás között és a közössé- gen belül, amitől az egység szétszakad. Ez nagyon fontos! Illetve, nekünk, papoknak is nagyon fontos, hogy egyet ért- sünk, az a legfontosabb, hogy ne a magunk elképzelését ke- ressük, hanem egységben mi is azt, ahogyan Jézus szerete- tét meg tudjuk mutatni másoknak.

A három község között is tényleg itt van ez az új lehető- ség: plébániák és közösségek együtt!

LEJEGYZTE: HORTOVÁNYI EMÓKE

Habemus capellanum novum /Van új káplánunk/

– Kedves Norbi atya! Már egy hónapja vagy itt köztünk. Szeretnék pár dolgról megkérdezni a nagymarosiak nevében. Először is, mondj valamit az eddigi életről. S miért, hogyan lettél pap?

Norbi atya: Budapesten születtem, de gyerekkoromban rengeteget költöztünk, főleg az Alföldön. Így igazából alföldi gyerek vagyok. Végül egy Cegléd melletti tanyán kötöttünk ki 13-14 éves koromban. Csáládunk nem hívó, vallásilag teljesen közömbös volt.

Még a fővárosban, kisgyerekként ért egy furcsa élmény. Egy filmben reverendás alakot láttam. Megkérdeztem édesanyámat: – „Ílyet ma is hordanak?”. – „Igen” – felelte, mire én azt válaszoltam: – „No, akkor én olyat akarok” – de még fogalmam sem volt, hogy mi az.

Utána hosszú évek teltek el úgy, hogy semmit nem éreztem Isten iránt.

Az első „nagy találkozás” viszont már Cegléden ért. A tanyáról busszal jártam be az iskolába, és egyszer még tanítás előtt bementem egy templomba, ahol éppen mise volt, amit teljesen idegennek éreztem. Olyan, mint egy zártkörű rendezvényt. Idővel már bátrabb voltam, sőt áldozáskor még kimentem én is. A misézó atyának feltűnt tájékozatlanságom, és behívott a sekrestyébe. Ott derült ki, hogy még nem voltam elsőáldozó. Ő hívott, és egyéni hitoktatással készítette fel a vallásos életre. Miután Cegléden a kereskedelmi iskolában megszereztem a bizonyítványt a szakács-felhasználó szakmáról, Mihály atya tanácsára mentem Kazincbarcikára szakközépiskolába, majd az ő támogatásával jelentkeztem érettségi után kispapnak Vácra.

A szentelés után a püspök atya Ceglédre, vagyis haza helyezett Bokros Levente plébános atya védőszárnyai alá. Féltem, hogy mit fogok tudni kezdeni „otthon”. De jó kezekben voltam, Levente atya egyre több önállóságra szoktatott. Egy év után kerültem ide, István atya munkatársának. Itt aztán most sok feladattal, nagyon önállóan kell dolgoznom.

– Mik ezek a feladatok?

Norbi atya: A szentmisék bemutatását a három településen hárman, Áron atyával együtt váltakozva végezzük. Ezen felül István atya rám bízta Verőcén és Kismaroson a kereszteleket, valamint a temetéseket. Ezen felül 15-17 órában fogok hittant tanítani.

– Hát ez rengeteg!

Norbi atya: Igaz. Cegléden csak 4 órát tanítottam, s misézni is csak kétszer kellett két filialéban. De bízom a segítségben, és természetesen nem egyedül végzem a feladatom. Az Úr Jézus van velem, és a Szentlélek vezeti a szívem.

Most induláskor főleg arra törekszem, hogy mindenbe beleszokjak, hogy otthon érezzem magam. Mert jól dolgozni csak így lehet, csak így tudok.

– Milyenek az első benyomásaid?

Norbi atya: Nagyon jók. Mindenki kedvesen fogadott. De a legkedvesebb élményem, a nagy meglepetésem, az volt, hogy amikor augusztus elsején, pénteken megérkeztem, délután jött egy fiatal pár, s mondta: – „Mi holnap fogunk esküdni itt a templomban. Tudjuk, nem az atya fog bennünket esketni, de nagyon szeretnénk, ha jelen lenne az esküvőkön és a lakodalmon”. Hát ez nekem felejthetetlen élmény volt.

– Mondanál még valamit, amit nem kérdeztem, amiről még nem esett szó, és fontosnak érzed?

Norbi atya: Igen. Mégpedig egy fontosat. Az előző plébánosom, Levente atya mondta mindig, hogy sok mindent csinálunk, s biztos, néha hibázunk is, de higgyék el, hogy nem akarjuk rosszul csinálni.

– Mindezt örömmel hallom. Régebben mindig volt káplán Maroson, most két éve hiányzott. Így nagyon örülünk, hogy veled együtt segíthetjük egymást. Sokan már a szívébe zártak. Kisközösségekben és egyéni is imádkoztunk érted, és még fogunk is. Számunkra különös meglepetés volt, hogy a szentmisék után a templom kapujában kézfogással búcsúzol. Ez eddig itt nem volt így szokásban. Nagyon jó az esti személyes búcsúvételed is. Köszönjük szépen. Remélem, hogy hamarosan otthon fogod érezni magad nálunk.

Norbi atya: Köszönöm a szívélyes fogadtatást és az imákat. Töreksem, hogy ne legyek méltatlan rá. Bízom a jó és közös együttműködésben.

– Köszönöm a beszélgetést.

A BESZÉLGETÉST LEJEGYEZTE: HORTOVÁNYI JENŐ

Gyalogos zarándoklat fényképekben

Van szép egyházközségi közösségi házunk!

Hát ezt is megértük! Az időpont, mikorra az önkormányzati konyha-ebédlő költsége miatt az épület megüresedése datálódott, inkább nyomasztónak, mint örömtelnek tűnt. Persze, mindenki mondta, remélte: lakjuk be, legyen szép, élő, új közösségi házunk. Újítsuk fel, töltsük meg tartalommal, használjuk ki az öltünkbe hullott lehetőséget. De ki vegye kézbe, ki alkosson stratégiát, szerezzen forrást, ki újítsa föl, és töltsse meg tartalommal, ki rakja le a megnyugtató hosszú távú működés alapjait?

Valahogy így történt: 2012 őszén az egyházközség hírcsatornáin egy testületi felhívás futott körbe: „*Küszöbön áll, elérkezett az ideje, megkerülhetlenné vált, hogy egyházközségünk vezetése döntést hozzon a napközi és a hozzá tartozó szolgálati lakás további sorsáról. Van egy szűk évünk, hogy elképzelésünket kialakítsuk a ház további sorsáról, engedélyezési tervet készítsünk, pályázzunk, és optimális esetben elkezdjük – akár szakaszolva is – az átépítést. Elképzelt funkciók: - Az egyházközség napi igényeinek kiszolgálása. - Rendezvények (akár 50-100 fős) lebonyolításának lehetősége. - Ifjúsági, turisztikai, zárandokszállás. Szeretettel kérjük egyházközségünk tagjait, és minden közösséget, hogy akinek építő javaslata, ötlete van a közösségi ház ügyében, legkésőbb november 15-ig írásban tegye meg a testület felé.*”

A felhívásra számos észrevétel, javaslat érkezett, ennek következményeként napra pontosan november 30-án este a plébániai káplánszoba barátságosan ülésszakban öt személy gyülekezett a majdani közösségi ház létrejöttének ügyében: Zoller Andrea, István atya, Philipp Frigyes, Maurer János, és jómagam. Nagy dolgokra készültünk: koncepcióalkotás, a ház funkcióinak megtalálása, a funkcióhoz rendelt épületrészek külső-belső esztétikai, elrendezés belső megtervezése, és egyéb ilyen úri huncutságok. Macsétával vágtuk az utat az őserdőben, de a hályogkovácsok bátorságával végzett munkánk, a megbízott tervezők kreativitása, és az egyháztanács agilitása révén 2013 nyarára végül napsütötte, gyönyörű tisztásra érkezünk: Philipp Frici magával ragadó elrendezési és látványtervet tett le az asztalra. A XXI. század közösségi házá! Teljes tetőtér beépítéssel, zárandok és lelkipályakorla-

tos szállással, 100 fős rendezvényteremmel, kápolna szobával, számos közösségi teremmel és léttérrel, karitászfőhadiszállással, hangulatos kávé és könyvtár szalonnal, melegítő konyhával, udvari rendezvény sarokkal. De ez még – mint Ő mondta – csak előzetes tanulmányterv, kezdjük el centiről centire, szobáról szobára átgymni, ízekre szedni az egészet. Hát gyúrtuk és veséztük, elvettünk, és hozzátettünk, szakértett az előkészítő grémium, az egyháztanács, de a munka oroszlánrészét tehetsége, tudása révén Philipp

A Községi Ház létrejöttének finanszírozói:

- Emberi Erőforrások Minisztériuma: 2013. – 2 millió Ft támogatás; 2014. – 4 millió Ft támogatás

- Váci Egyházmegye: 2014. – 2,7 millió Ft támogatás

- nagymarosi egyházközség: a rendelkezésre álló önerőből, és a hívek adományaiból

A ház nevének ötletgazdája: Maurer János

Frici végezte – gratis, szerelemből.

2013 karácsonyára született meg a végleges elrendezési és homlokzati terv, melyet a testület közfelkiáltással jóváhagyott. Már csak a nagy hírtelevízióban előteremtendő 200-300 millió Ft hiányzott. Na ja, mi az nekünk? 2-3 vasárnapi gyűjtésből könnyedén összejöhöt – az ezredrésze. Egyértelmű volt: az álom közösségi ház 5-10 éven belül csak erős lobbó tevékenység révén, kizárólag valami szép nagy pántlikázott pénzből valósulhat meg. De mit csináljuk addig, hisz 3-4 hónap múlva megürül a ház? Újítsuk fel a meglévót szerényen, de izlésesen arra az átmeneti néhány(?) évre!

Itt kerültek képbe a földön járók: Maurer János, és István atya. János egy már korábban megnyert, de el nem költött 2 millió Ft-os összeget, majd egy frissiben leadott pályázaton elnyert újabb 4 millió Ft-ot hozott a kalapba, mindkettőt az Emberi Erőforrások Minisztériuma támogatásaként. István atya a Váci Püspökségnél lobbizott sikeresen, és hozott 2,7 millió Ft-ot a felújításra. Miután márciusra – ismételtlen számos egyeztetés, tanakodás,

fejösszedugás révén – elkészült a meglévő épület alaprajzára húzott felújítási terv, majd az ehhez szabott kivitelezői költségvetés, a testület és István atya úgy döntött: az elnyert támogatásokból, az egyházközség anyagi tartalékaiból, valamint a többszöri célzott adománygyűjtésből reális célnak tűnik a teljes épület egyszerű, de minőségi felújítása. Az önkormányzat napra pontosan 2014. május 19-én adta át kiürítve az épületet, május 20-án pedig már megkezdődött a munkavégzés. Számos falbontással, válaszfal át-helyezéssel, teljes fűtőkorszerűsítéssel, a gépészeti és elektromos vezetékhálózat teljes felújításával, új burkolatokkal, új beltéri és bejárati ajtókkal, teljes festés és mázolás felújítással. Végül három - egyenként 10-30 fő befogadására alkalmas - kisterem, egy 100 fős rendezvényterem, egyszerű melegítő konyha, és a vizesblokk teljes felújítása került megvalósításra. A házat berendezve, bebútorozva (a nagyterem székeire, asztalaira még 2 hetet várni kell), kulcsrakészen a szeptember 6-i össznépi takarítás után vehették birtokba az egyházközség hívei, közösségei és a hittanosok. A megújult házhoz a jó öreg „Napközi” elnevezés helyett új név dukált. Egyházközségünk és városunk ez év őszétől egy értékes tevékenységeknek helyet adó, szépen felújított épülettel, egy reménybeli műhellyel lett gazdagabb: a Szent Márton Községi Házzal. Lakjuk be örömmel, használjuk intenzíven, és szolgálja mindannyiunk épülését.

HEININGER FERENC

A bűcsű eredeti neve "elengedés" (latinul: indulgentia) volt. Ez azt fejezte ki, hogy Isten az Egyház által elengedi az ideig-tartó büntetést. A magyar "bűcsű" kifejezés arra utal, hogy az ember bűcsűt vesz a rá váró büntetéstől, Jézusnak az Egyház

révén közvetített kegyelme által.

A bűnbánat, illetve a gyónás visszavezet a kegyelem állapotába, az isteni életbe, viszont a bűn nyomai, pl a kialakult rossz szokások megmaradnak bennünk (lelkünkben, pszichénkben, reflexeinkben); ezért, valamint a bűnnel együtt járó károkozás miatt szükségünk van vezeklésre, illetve ezért jutnak emberek az ideig tartó büntetésre, a tisztító-tűzbe is. A teljes bűcsű az ideig-tartó büntetéstől, vagyis (ha most meghalnánk) a tisztító-tűztől szabadít meg minket, illetve a tisztító-tűzben szenvedőket a mennybe juttatja.

A mi templomunk bűcsűje: a Szent Kereszt Felmagasztalásának ünnepe. Az elnevezés története: Chosroes perzsa király hódító hadjáratai során elfoglalta Jeruzsálemet, ahonnan zsákmányként magával vitte a szent keresztet, Jézus keresztjét. A gyöngye haderővel rendelkező Heraklius császárnak nem voltak hadi sikerekre reményei Chosroessel szemben. Ám keresztény hitű, istenfélő seregét a kereszt jelével és hitük erejével mégis győzelemhez segítette a nemes cél, a szent kereszt visszaszerzése. Mindez kb. 680-ban történt. Majd Konstantin császár látott égi jelet Maxentius császárral szemben, aki elfoglalta Rómát: Az égen egy fényesen ragyogó kereszt jelent, az írással: „E jelben győzni fogsz!” Ez a legenda a IV. századból származik.

Templomunk szentélyében a szent kereszt fölhalálásának és fölmagasztalásának a történetéből még másik két jelenetet is megelevenített Lohr Ferenc festő.

Templomunk bűcsűje Szent Kereszt Felmagasztalása, szeptember 14.

Mit is jelent a felmagasztalás? Az értelmező szótár szerint: felfelé emel, dicsőségbe helyez.

A Szent Kereszt Felmagasztalása ünnep története szerint Nagy Konstantin császár édesanyja, Szent Ilona megkereste Krisztus keresztfáját. Justinianus kódexben törvénybe is foglalta:

„Szent Ilona megtalálta a keresztények szent fáját”. Templomunk szentélyének freskói is a szent kereszt megtalálásáról szólnak. Először három részre osztották a megtalált darabokat, majd az idők során a pápák továbbadományoztak darabokat a keresztfából.

A kereszt szilánkjait díszes ötvösművekbe helyezték, drágakövekkel ékesítették, és egy-egy kiemelt jelentőségű templomban felmagasztalták, dicsőségbe helyezték.

A felmagasztalás mélyebb értelmében a keresztfát, mint kivégzési eszközt maga Krisztus magasztalta fel, ezzel kifejezve bűneink bocsánatát a keresztút legmegrázóbb, legfájdalmasabb pillanatában, mikor a megfeszített Jézust a keresztben a magasba emelték. Az ő fizikai és lelki szenvedése ekkor érthette el csúcspontját. A test tehetetlensége és fájdalma, kiszolgáltatottság és megaláztatottság – mindez önként vállalva, értünk...

Ez a kereszt hirdeti templomainkon, otthonunkban a falon, nyakunkban függve és önmagunkban hordozva, hogy benne hiszünk, és remélünk, hogy Őhozzá tartozunk.

SZIGETI - BENEDEK HAJNALKA

Egyedül

*A Fájdalmas Szűzanya ünnepe,
szeptember 15.*

Mária nemcsak a legutolsó pillanatban elhagyatott. Jézus anyja egész életében a magányosság rettentő iskoláját járta.

Kislánykorában szüzességre ajánlkozik, amikor minden korabeli lány vágya az anyaság volt. Egyedül áll ebben a felajánlásban, egyedül az egész világon.

Később bemutatja Jézust a templomban, hallja a jóslatot saját keresztútjáról. Egész életén át visszhangzanak szívében ezek a szavak, egész magatartásának valami különös elvonatkoztatást adnak a világtól.

Amikor Jézus tizenkét éves, elveszíti őt.

Amikor harminc éves, három éven át követi a kemény küzdelemben. Ez a három év gazdag gyümölcsöket hoz, dicsőségben tündököl, de ugyanakkor megkeseríti az emberi hálátlanság epéje.

És a Kálvária hegyén, a kereszt lábánál, minden emberi erőt felülmúló fájdalmak tengerében, kimondja az elhagyatottság végső Fiatját. „Stabat”: egyenesen állt ott, Isten különös kegyelméből, amelyet az erre az órára való hosszú előkészületben érdemelt ki.

Így lett Mária, aki egész életén át a magányosságra készült, mindannyiunk édesanyja, minden emberé az egész világon.

CHIARA LUBICH

*Csodálatos jel, szent kereszt,
mely földünkön ragyogva áll;
ezen függött a Bűntelen:
világmegváltó Jézusunk.*

*Főnségebb e drága fa,
mint Libanonnak cédrusa;
ártó gyümölcsöt nem terem,
de váltságdíjunk hozza meg.*

*Krisztus, jóságos nagy Király,
míg szent kereszted lesz jelünk,
ne múljon óra, pillanat,
mely kegyelmedből nem merít,*

*hogy egybehangozzék szavunk,
míg buzgó szívvel hódolunk,
s hogy mindenkor zengjen neked
méltó hálánk s dicséretünk.*

*Atyádat, áldó Lelkedet
egyként dicséret illeti,
Jézus, veled, ki ránk hagyod
dicső kereszted kincseit. Amen.*

(középkori himnusz)

NAGYON SÜRGŐS ÜZENET!

SEAN MALONE, A CRISIS RELIEF INTERNATIONAL (CRI) VEZETŐJÉNEK SEGÉLYKÉRÉSE hozzánk (telefonon is megerősítette).

„Elvesztettük Queragosh (Quatagosh) városát. Az ISIS elfoglalta és a GYEREKEKET SZISZTEMATIKUSAN LEFEJEZIK. Ez az az város, ahova szintén élelmiszert csempésztünk be. Az ISIS visszaverte a Peshmergát (kurd fegyveres erők) és jelenleg 10 perc távolságra vannak attól a helytől, ahol a csapatunk dolgozik. Ezek menekülnek Erbil városába. Az ENSZ evakuálta a csapatait Erbilből. A mieink változatlanul ott vannak, és ott is maradnak. Az imatámogatásra feltétlenül szükségünk van.

Kérünk, hogy imádkozzatok hűségesen (folyamatosan) az észak-iraki emberek szabadulásáért az ISIS borzasztó és borzalmat keltő előrenyomulásától és extrém iszlamista céljaitól, amely vagy a tömeges megtérés, vagy a halál minden keresztényre a régióban.

Kérlek benneteket, sőt könyörgöm, hogy ne hagyjátok figyelmen kívül ezt az emailt. **NE KÜLDJÉTEK TÖVÁBB, AMÍG NEM IMÁDKOZTATOK EZEKÉRT!** Küldjétek tovább minél több embernek. Küldjétek el barátoknak, keresztényeknek, akiket ismertek. Küldjétek el imacsoportoknak. Küldjétek el a pásztoraitoknak és beszéljétek velük telefonon, hogy vasárnaponként imádkozzanak az istentisztelet folyamán ezekért.

KÉRLEK, HOGY KÜLÖN IMAIDŐT SZENTELJÉTEK RENDSZERESEN EZEKÉRT AZ IMACÉLOKÉRT. FONTOS, HOGY A KERESZTÉNY TESTVÉREINKÉRT KIÁLLJUNK IMÁBAN!”

Tanúság Isten kegyelméről

Jegyesség, házasságkötés

Kedves Testvéreink!

Szeretnénk megosztani veletek, hogy az elmúlt időszakban milyen mély változások történtek bennünk és életünkben Isten szeretetének köszönhetően.

Jegyességünk első percétől kezdve komolyan készülünk a házasságunkra. Tudtuk, hogy Isten egymásnak küldött minket, és nem csak gyakorlatilag, hanem hitben is fel akartunk készülni a közös szentségi életre. Sok kérdésünkre kerestünk válaszokat. Elszántan kutattuk azokat a lehetőségeket, programokat, könyveket, amik segíthetnek minket ebben, így eljutottunk például egy ifjúsági találkozóra a Tiszta Szívek Mozgalmának rendezésében, valamint Medjugorjéba, melyek óriási lökést jelentettek mind a hitünknek, mind a kapcsolatunknak. Jegyesoktatásra jártunk Gábel Péterhez és Dettihez, akik időt és energiát nem kímélve segítettek nekünk a készülétkben. Mindeközben kezdtük el igazán érezni azt, ami azóta is tart bennünk. Egyre jobban éreztük Isten szeretetét és jelenlétét. Erős hívást éreztünk felé, és tudtuk, hogy számtalan feladatot tartogat számunkra, és csak azt várja, hogy IGENT mondjunk rájuk.

2 hónappal az esküvő előtt, Dávid elsőáldozó lett. Miután először találkozott Istennel a kenyérben és a borban, nagyon mély közösséget és szeretetet kezdtünk megélni együtt, és az egyházközséggel is, és tudtuk, hogy ez Isten kiáradó kegyelmének köszönhető.

Közben egyre közelgett a nagy nap, egyre több lett a teendő. Nehéz volt nem elveszni bennük, és csak Istent a középpontba tenni. Sok bizonytalanság volt bennünk a szervezést illetően, de Atyánk határtalan gondoskodásának köszönhetően iránymutatást kaptunk. Dávid egyik imájában Isten megkérdezte tőle, hogy hogyan adjuk neki vissza a dicső-

séget a házasságkötésünkért. Erre Dávid elhívást érzett egy Istennek szentelt hálaadásra, beépítve ezt menyegzőnkbe. Így határoztunk el egy éjfél szentségimádást és dicsőítést a házasságkötésünk napjára. Nem gondolkodtunk egy percig sem, hogy ezt kell tennünk. Örömteli döntés volt, hogy követhetjük Isten akaratát, de ezt az ördög nem akarta annyiban hagyni. Nagyon sokfelől támadtak minket, hogy „ezt nem így szokták”, „mit fognak gondolni a vendégek”, „miért nem lehet másnapra tenni”, stb. Kibeszélhetetlen és dicsőült öröm van a szívünkben (1Pét1,8), hogy sokszor nehezen ugyan, de követni tudtuk Isten parancsát, mert tudjuk mi a célja az életünknek. (Préd12,15)

A jövőnkkel kapcsolatban is sok aggodalmunk volt. Hol fogunk lakni? Hogyan és miből fogunk élni? Hogyan viszonyuljunk bizonyos kérdésekhez, például a gyermekvállaláshoz? Aztán újra megtapasztaltuk Isten gondoskodó szeretetét. Isten gondoskodott a lakhatásunkról és anyagi biztonságunkról az egyházközség tagjain és családjaink kerestül. Rájöttünk, hogy csak az lehet a helyes döntés, ha mindenben ráhagyatkozunk Istenre, és életünk minden területét átadjuk neki. Ez egy nagyon nehéz döntés, de a legjobb dolog, ami az emberrel törtéhet. Ha minden területet átadsz neki, akkor Ő minden területen ajándékot és áldást fog adni neked. (Fil4,19) Csak úgy tudja megszentelni a munkádat, a családodat, a gyermekeidet, a pénzedet, a szavaidat, a tetteidet, ha átadod neki. Mi nagyon hálásak vagyunk Istennek, hogy ezt folyamatosan megtapasztalhatjuk.

A házasságkötésünkről szeretnénk még annyit elmondani, hogy valóban életünk egyik legcsodálatosabb pillanata volt. Szövetségre léptünk egymással, és Isten szentelte meg ezt a szövetséget. Így soha nem kell aggódnunk, mert nem ketten kell megoldanunk a problémáinkat, hanem hárman vagyunk rá, és tudjuk, hogy Istennek semmi sem lehetetlen. (Mt19,26) A nászmisén nagyon éreztük az egyházközség áradó szeretetét. Fantasztikus volt az az egység, amit megéltünk rajtatok keresztül. Köszönjük imáitokat, segítségeiteket, és azt, hogy velünk ünnepeltetek ezen a csodálatos napon.

Azóta eltelt egy hónap, és nagy változások történtek mind a környezetünkben, mind bennünk. Az elmúlt hónap során egy hihetetlen mély békét, nyugalmat, és szeretetet élünk meg mindkettőnk, és tudjuk, hogy ezek Isten ajándékai. (Jn15,5) Úgy érezzük, hogy Isten folyton meg akar újítani minket, és formálni akar. Kérünk, imádkozzatok értünk, hogy mindig IGENT mondjunk Isten hívására, parancsaira és ajándékaira, hogy végül együtt ünnepelhessünk a mennyországban. Mi is ezt kérjük a ti számotokra.

KÖSZÖNJÜK:
ALEXA ÉS DÁVID

Hírek az egyházközségről:
www.nagymarosiplebania.hu

Mert sokat tanulhatunk egymástól

Nagymaros – Dejtár találkozó

2014. augusztus 23-án fiatal gyerekek látogattak el hozzánk Nagymarosról, egy jó napot eltölteni, illetve ismerkedni a dejtári napközisekkel kényelmes és közvetlen környezetben.

Megérkezésükkor egy megbeszélésre ültünk össze, aznapi terveinket vázoltuk fel gyerekekkel és felnőttekkel egyaránt. Az első program a fiatalok számára a túrázás volt, az Ipoly-parthoz közeli Nagyleshez. Ott a gyerekek mulatságos játékokkal töltötték az időt. Míg ők távol voltak, a velük érkező felnőttek és a nálunk segédkező fiatalok főzésbe merültek. Az éhes gyerekeknek paprikás krumplival kedveskedtünk, megtálaltunk nekik, és ők szívesen elfogyasztották.

Mindezek után a dejtári napközisek nyújtottak előadást, melynek keretein belül a cigány kultúrába és Jézussal való kapcsolatunkba nyerhettek betekintést vendégeink. Készültünk hitünkkel kapcsolatos kedves jelenetekkel is. Arra törekszünk, hogy tisztán látsszon a Jézushoz való kötődésünk, tiszteletünk. Meglepetésünkre, a nagymarosiak is kedveskedtek nekünk egy aranyos kis előadással.

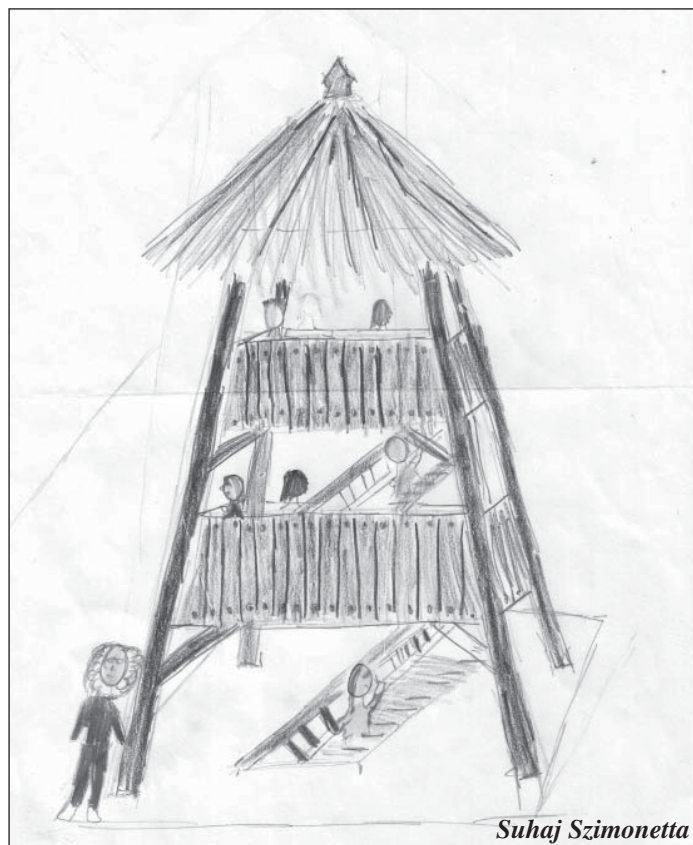

Pusztai Kitti

Az én benyomásom nagyon pozitív volt. Úgy éltem meg ezt a napot, mint egy kis családi összejevetelt, anynyira kedves volt mindenki és közvetlen. Jó volt látni, hogy a gyermekek megosztják egymással élményeiket. Számomra sokat jelentett, hogy tudtunk osztozni azon a szereteten, amit Istentől kaptunk, azt az érzést tovább adni más embereknek, és megmutatni, hogy ez az alapja minden közösségnek. Vendégeink megismerhették a dejtári napközi életét, azt, hogy a gyermekek hogyan viszonyulnak egymáshoz, illetve, hogyan tanulnak.

Szeretném, ha több ilyen jellegű rendezvényen is részt vehetnénk, mert sokat tanulhatunk egymástól, Isten szeretete által.

PUSZTAI VANESSZA

Suhaj Szimonetta

Dejtáron voltunk

Matild néni kérdezte, hogy lenne-e kedvünk elmenni a karitásosokkal meglátogatni máshol élő gyerekeket. Örömmel fogadtuk és izgatottan vártuk. Reggel 9 órakor indult a busz a Fő térről. Mikor elindultunk, esett az eső, de mire megérkeztünk, kisütött a nap. Nagy szeretettel fogadtak minket az ott élő gyerekek. A felnőttek ott maradtak a házban, és ebédet főztek nekünk. Mi öt felnőttel elindultunk felderíteni azt a kis falut. Sok érdekességet láttunk, tehének legeltek a mezőn, a felnőttek gombát szedtek, és gyönyörködtünk a tájban. Mire visszaértünk, kész volt a finom ebéd. Utána az ott élő gyerekek szép előadással leptek meg minket. Azután mi is előadtuk a kis műsorunkat, amit Emőke néni és Annamária néni tanított nekünk. Majd szabadfoglalkozás volt. Gizi néni, aki az ott élő gyerekeket neveli, elvitt minket a templomba, és megköszöntük a Jóistennek azt a gyönyörű napot. Kedves pap bácsi fogadott minket, és kellemes volt az ott töltött idő. *Szeretnénk többször részt venni egy ilyen kiránduláson! Köszönjük!*

JUHÁSZ ADRI ÉS FRUzsINA

Fruzsina

Októberben ismét Idősek Hete

A rendezvénysorozat október 12-én, vasárnap kezdődik a 8 órai szentmisén.

Az előadást kedd délelőtt *Jelenits István* piarista atya fogja tartani, amit a kábel TV-n közvetítünk. A hét során ismét lesz lehetőség kiscsoportos összejövetelekre, mind a Szent Márton Községi Házban, mind családoknál, lakásokon. Mivel az alkalmakat, helyszíneket az érdeklődésnek megfelelően alakítjuk ki, ezért kérjük:

Jelentkezzenek, akik szeretnének ilyen összejövetelen részt venni!

Jelentkezzenek azok is, akik szívesen lennének házigazdái 1-1 ilyen alkalomnak!

Ilyenkor maguk a vendéglátók hívják meg otthonukba a társaikat.

Előny, ha kábeltévén követhetők a programok.

A kiscsoportos találkozókhoz beszélgetésvezetőt biztosítunk! Jelentkezni *Dankai Jánosnál*, esetleg más áldoztatónál és a karitásznak is lehet.

ÚJDONSÁG: „AMI FONTOS ÉLETEMBŐL” – KIÁLLÍTÁS

Minden idős embernek igénye, hogy élete tapasztalatait, élményeit, eredményeit megossza másokkal, a következő generációkkal is.

Ezért, ha az idős testvérek hoznak képeket, tárgyakat az- azal kapcsolatban, ami életükben fontos (volt) – ezekből szívesen rendezünk egy KIÁLLÍTÁST.

Mire gondolunk? Családi fénykép fontos életeseményekről, templomi, városi ünnepekről. A kert legszebb terményei, a megépített ház, a kapott kitüntetés... Pl. nagyon sok marosi mester dolgozott jelentős (budapesti) építkezéseken. Esetleg kép ezekről.

Bármit, ami fontosnak, életük eredményének érznek!

A képeket, tárgyakat a nyitó mise után gyűjtenék be és a záró misére, ill. a záró agapéra feldolgoznánk kiállítás formájában, amit utána még egy darabig meg lehet tekinteni.

A rendezvény pontos részletei még szervezés alatt vannak. Bármilyen ötlettel, javaslattal Dankai Jánost és a karitásztagokat lehet keresni.

A tárgyakért, értékekért felelősséget vállalunk, és sértetlenül megőrizzük, amíg ránk bizzák!

Rajtunk a sor!

Szeretettel kérjük a testvérek segítségét közösségi házunk székkel, illetve asztallal való felszereléséhez.

Mivel az egyházközség tartalékai a felújítás során kiürültek, szeretnénk felkínálni a lehetőséget, hogy aki szívesen venne a közösségi ház számára széket, illetve asztalt, az összeget a sekrestyében befizetheti.

Egy szék ára 8 ezer Ft, ebből száz adományozóra volna szükség.

Egy asztal 25 ezer Ft, ebből 16 darabra volna szükség. Köszönjük mindenki segítségét.

A SZENT KERESZT FELMAGASZTALÁSA
PLÉBÁNIA KÉPVISELŐ TESTÜLETE

Akik szívesen dolgoznak a Kuckó udvaráért

És a fáradhatatlan csoportvezetőjük, neve helyesen: Szénásy Csaba

Kedves Testvérek!

Lassan egy éve, hogy csapatunk megkezdte működését a karitás keretein belül. Olyan embereknek, családoknak próbálunk meg segíteni, ahol a karitás hagyományos keretein kívüli megoldásra van szükség. Vágtunk, aprítottunk, hordtunk fát, ástunk árkot vízvezetéknek, segédkeztünk szállításban, takarításban. Nem pénzt gyűjtünk, nem végzünk szakmunkát, és talán nem tettünk óriási dolgokat sem, de talán egy picit sikerült lökni néhány embernek az életén, és ne feledjük, hogy Isten számára a kevés sem kevés, és a sok sem sok.

Továbbra is várjuk azok jelentkezését, akik úgy gondolják, hogy Jézus tanítását ilyen módon is érdemes megélni, mások elé élni. A családok számára fontos lehet a példamutatás is a gyermekeiknek: nem csupán hallgatjuk és beszélünk a cselekvő szeretetről, hanem lehetőségeinkhez mérten megpróbáljuk gyakorolni is. A kicsit idősebb gyerekek már akár el is kísérik szüleiket egy-egy „bevetésre” (mint ahogy ez már többször megtörtént).

Teréz anya mondta: „Úgy szoktuk érezni, hogy amit éppen teszünk, az csupán csepp a tengerben. Ugyanakkor a tenger kevesebb lenne e csepp nélkül.”

Ha úgy érzed, hogy rád is vár egy csepp, akkor keresd Rendessy Annamária doktornőt (30-925-7438, rendessya@gmail.com) vagy Daniél Kolost (70-453-1889, danielkolos@gmail.com).

A SZENT RÓKUS AKCIÓCSOPORT

KUCKÓ hírek

A SZENT RÓKUS KARITÁSZ folyamatosan forgatja meglévő készletét, ezért:

KÍNÁL egyben KERES:

téli ruhát, gyerekruhát, csecsemőholmit és felszerelést, babakocsit, gyerekágyat, felső ruházatot, szabadidő ruhát, dzsekit, cipőt, pokrócot, ágyhuzatot, ágyneműt, függönyt, szőnyeget, bútort, edényt, háztartási eszközöket, mosógépet (jutányos árért is, ha javítható), háztartási gépeket, kályhát, tűzhelyet

Nyitva tartás: szombatonként 9-11-ig.

FELHÍVÁS: NE VEGYÜNK KÉZ ALATT BIZONYTALAN EREDETŰ HOLMIT, ESZKÖZT, STB. BÁRMILYEN JUTÁNYOS ÁRON KÍNÁLJÁK!

Érdeklődés, bejelentkezés: 06-30/500-4392

Erzsébet bál, sokadszor *Friss erők kellenének!*

Cél és eszköz

A napokban érkezett elektronikus üzenet Csaba testvér gyimesbüki házából. A képeken látható, hogyan zöldell a vetemény a melegházban, amit a tavalyi báli bevételünkből a gyerekek segítségével építettek föl és művelnek. Jó érzés ezt látni! Hogy valahol, valami valakinek hasznos a mi adományunk révén! Ha pedig valami hasznos, az az, hogy árva gyermekek saját munkájuk befektetésével megfelelő enivalóhoz jutnak, és ezzel tapasztalatot is szereznek. Van tehát egy jó célunk.

És van hozzá eszközünk is, hogy a semmiből ezt megvalósítsuk. Ez nem más, mit a jótékonybáti bál. Sok ilyen alkalmat átélve, egyre jobban látjuk, hogy egy jótékonybáti bál különleges dolog. Egyik oldalán áll a törekvés a bevétel elérésére, ami úgy valósul meg, hogy közben a résztvevők – az adományozók – is kapnak valamit. Tehát kétféle kell adnunk! A báli résztvevőkért az örömszerzés ugyanolyan fontos cél, mint hogy jó legyen a bevétel. Ezzel egyrészt megtiszteljük őket, másrészt pedig kedvet csinálunk az adakozáshoz. Példát adunk arra, hogy „jót tenni jó!” Sokszor tapasztaltuk azt is, hogy a dolgok életre kelnek, váratlan „jók” is megszületnek. Ilyen volt tavaly a tombola-nyeremény továbbadás. Egy idős házaspár értékes kondigépet nyert. Atvették az adományt, folytatódott a húzás. Néhány perc múlva Feri bácsi felállt és felajánlotta, hogy sorsoljuk ki újra ezt a tárgyat, mert ezzel ők nem tudnak mit kezdeni. A második nyertes viszont boldogan vitte haza... 10 perccel később egy nem marosi fiatal lány nyert egy cserepes virágot. Azonnal Feri bácsiék asztalához sitett, és kedves mosoly kíséretében megajándékozta őket a virággal.

Mozzanatok

A bál szervezése valóban bravúr, hogyan csináljunk a rendelkezésünkre álló semmiből valamit. Munkával, aminek több mozzanata van. Legkönnyebb, rutinfeladat sok év után a terem megszerzése, a zenekar, a büfé. A szendvicsek, sütemények elkészítése sem okoz problémát. A PR sem gond: újságcikkek, honlapok, hirdetések, plakátok, SMS-ek, tiszteletjegyek, pártolójegyek.

A tombola-adományok gyűjtése már nem könnyű feladat, meg kell dolgozni érte.

A legnehezebb azonban, hogy legyen a bálnak „lelke”, stílusa, hangulata. Ehhez kellenek jó ötletek, jó szereplők. Rövid, magvas köszöntők/beszédek, kis műsor, design (arculat). Sok év után ebben a legnehezebb újat hozni! Volt pl. egy év, mikor egy nyurga fiú girardi kalapban kuplékat énekelt, és régi kávéházak hangulatát idéző berendezést csináltunk. Aztán voltak fiatal operaénekesek, cigány lakodalmi jelenet, dzsessz-stúdió, csángó énekes.

„A forradalom hétköznapijai”

Kellenének a friss erők, hogy ki ne fulladjon ez a rendezvény! Mondogadjuk is ezt évek óta, de mindenki azzal üti el, hogy „ő nem bálozó fajtá”. Ha a karitászcsoport 65 éves átlagéletkorára gondolok, mi sem tűnünk kifejezetten „e fajtának”. Mi abban az időben voltunk fiatalok, mikor bálók – a hatalom rettegése okán sok ember összejövése miatt – egyáltalán nem is voltak. Eltűntek „a forradalom hétköznapijai”, a szocializmus építését. Ha valaki alkalmatlannak tűnik erre a feladatra, azok mi vagyunk. Persze elég amatőrök is voltunk, kezdetben legalább (15 éve). Később nagyon sokat jelentett, hogy Németh Zoltán és Ildikó bekapcsolódtak a szervezésbe. Végre valaki, aki „bálozó típus”. Sokat segítettek annak megértésében és kivitelezésében, hogy „mire vágyik” a bálozó. A Polarys zenekar pedig adja az ügyszögöt a nevével, tapasztalatát évek óta.

Tehát biztatunk és kérünk mindenkit, akinek fantáziáját ez megmozgatja: segítsen be ebbe a célunkba bármilyen apró ötlettel, bármilyen munkával!

DR. RENDESSY ANNAMÁRIA
KARITÁSZVEZETŐ

Áprily Lajos: Vadlúd voltam

*Valamikor vadlúd voltam,
vadludakkal vándoroltam.*

*Nagy tavakért lelkesültem,
tengeren is átrepültem.*

*Őszi fényben és homályban,
fel-feltámadt régi vágyam:*

*társaimmal útra kelni,
fényt és felhőt úszva szelni.*

*Majd ha végem itt elérem,
vadlúd-formám visszakérem.*

*Jóbarátok, ismerősök,
hogyha jönnek bíbor ősök,*

*nézzetek fel majd az égre,
égen úszó vadlúd-ékre,*

*s ezt mondjátok eltűnődve:
újra vadlúd lett belőle,*

*s most ott száll a V-seregben,
hangja szól a fellegekben.*

AZ EGYHÁZI ÉV ÜNNEPEI

SZEPTEMBER:

- 20. Nyitott templomok éjszakája - Gina és István
- 27. Akolitus avatás Vácott
- 28. Szentírás vasárnapja, Veni Sancte

OKTÓBER:

- 4. Ifjúsági Találkozó
- 12.-18. Idősek Hete
- 25. A Közösségi Ház megáldása

NOVEMBER:

- 7.-9. Női lelkigyakorlat Máriabesnyőn
- 15. Erzsébet-bál
- 23. Ministráns avatás
- 29. Adventi koszorúkészítés

DECEMBER:

- 6. Mikulás a templomban
- 27. János-napi boráldás

Váci Egyházmegyei Cursillo

Több alkalommal tettem már tanúságot köreinkben a Cursillo-képzés nagyszerűségéről, rám gyakorolt igen mély hatásáról. A Beer Miklós püspök atya által is támogatott őszi Egyházmegyei Cursillok időpontját ezúton ismételtelen közlésem.

A helyszín:

Máriabesnyői Lelkigyakorlatos Ház

Az időpontok:

Női Cursillo – szeptember 25-28.

Férfi Cursillo – október 16-19.

Ez a 3-5 napos képzés nem más, mint egy lélektől átjárt, hihetetlen intenzív érzelmi és szellemi kaland, végig magas színvonalú spirituális vezetéssel, napi szentmisével, szent-ségimádással, életgyónási lehetőséggel. A hitről, a mindennapjainkban megélve, a létezésünkről közösségeinkben, a birtokunkba jutott örömhír továbbadásáról értelmesen felépített előadások keretében új, életszerű, az életből vett tudáshoz juthatunk. Nincs egyéb teendőnk, mint megnyitni szívünket, és 3-5 napra lekuporodni tanítványként Jézus lába elé.

Tiszta szívvel ajánlom mindnyájatoknak!

SZERETETTEL: HEININGER FERENC

Honlap: www.vacicursillo.hu

Jelentkezés: személyesen nálam (hf@hod.hu; 20/9570-186), mert a személyes ajánlásra a Cursillo nagy hangsúlyt fektet

NAGYMAROS
2014. október 4. katolikus ifjúsági találkozó

"Engedelmeskedjétek egymásnak!" (Ef 5,21)

nagymarosi-talalkozo.hu
facebook.com/nagymarositalalkozo

A program:

- 9.00 szünet, reggeli, tea
- 9.30 Káosztárogatást Plébánia
- 10.00 Ifjúsági csoportjainak bemutatása
- 10.30 Felvétel a rajtot követően utazás
- 11.00 Káosztárogatás
- 11.30 Ebédszünet – idő a személyes találkozásokra
- 12.00 szentmisék – a nagymarosi ifjúsági közösségek közreműködésével
- 13.00 szünet
- 13.30 anélkül a szentmisére
- 14.00 szentmise – Dósaik háttér
- 14.30 délutáni tevékenység megkezdésével
- 15.00 délutáni szünet

... Diákmaros ... Kamaszmaros ... Gyerekmoros ...

Érjél, hogy a csoportotok értesítést kaphassatok a www.pparnagymaros.hu címen.

MÁRIA RALDÓ

MAGYAR KATOLIKUS IFJÚSÁGI SZÖVETSÉG

Utcai tapasztalat

Van egy szegény, beteg ember, aki kéregetni szokott. Beszédét igen nehezen érteni. Általában adok neki pár száz forintot, annak ellenére, hogy tudom, mire költi. (Ezzel kapcsolatban a nevelési szándékot: ha nem adnék, vagy pl. ételt adnék, teljesen értelmetlennek látnám. Hiszen magányukban ezek az emberek a nevelési szándéktól – úgy érzem – nem változnak. A kis „boldogságukat” az italos állapotban találják meg.)

Egyszer nem adtam neki, de legközelebb, mikor adtam és hálálkodott, azt mondtam neki: ne nekem köszönd, hanem a Jó Istennek! Erre égre emelte a szemét, keresztet vetett hálával a szemében és elment.

Tegnapelőtt, ahogy be akartam szállni az autótba, megláttam az út másik oldalán, ahogy engem néz. Félelem, várakozás és remény volt az arcára írva, (olyan megrendítő volt!) nem mondt semmit - csak nézett és várt. Rámosolyogtam, és köszöntem neki. Rögtön elmosolyodott és odarohant hozzám. Kivettem pár száz forintot a tárcámból és odaadtam neki. Ekkor nem jutott eszembe, hogy megmondjam, hogy kinek kell köszönnie, amit adtam, (utólag el is szégyelltem magam) de ő meglátta és rámutatott a nyakamban függő kis medálra, melyen Mária és a kis Jézus van, majd (hang nélkül) azt mondta égre emelt tekintettel és egy keresztvetéssel: tudom, köszönöm! „Téged nagyon szeret Isten!” – válaszoltam. Mire ő elkeseredett arccal: „Nem, nem szeret.” Én újra csak azt mondtam: „De igen! Nagyon-nagyon szeret!” Erre ő megfogta a fejem, és a homlokomat megcsókolta! És ebben nem volt semmi undorító, és nem szégyelltem magam, hogy vajon ki látja, hogy egy mások szemében elítélendő ember a homlokomra egy puszit ad. Megható volt és megrendítő.

Dicsőség Istennek!

ÁGOTA

Tanúság

Kiadja: Szent Kereszt Felmagasztalása Katolikus Plébánia Nagymaros, Szent Imre tér 2.

Tanúság megjelenik húsvétra, pünkösdkor, a Szent Kereszt Felmagasztalása ünnepén és karácsonykor.

Felelős kiadó: Gáspár István

Szerkesztő: Hortoványi Emőke

Főmunkatárs: Hortoványi Jenő,

Képanyag: Láng András

Nyomdai előállítás: Dunapress Bt, Nagymaros

Megjelenik: 400 példányban